SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C No. 94. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 19, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 19-го ТРАВНЯ 1993. Ч. 94. РІК С.

Кравчук розповів про підписаний у Москві документ

Київ (УНІАР). — У п'ятницю, 14-го травня, повернувщись з московської наради голів держав-учасниць СНД, Президент України Леонід Кравчук відповів на запитання журналістів.

„Ніякого нового союзу не створено", — заявив Президент і пояснив, що декларація про намір створити економічну співдружність ще не є реальним документом про її створення, а лише ставить завдання виробити принципи економічного співіснування держав СНД, і принципи ці не повинні виключати ні їхньої державної незалежности, ні економічної самостійности, ні запровадження власних валют, митниць тощо.

На запитання чи прагнення створити економічну співдружність у межах СНД не заважатиме інтеграції України до европейського ринку, Президент відповів, що українська економіка нині нагадує старий незмащений віз, а европейська — добрі авта. „І ми не можемо своїм возом встигнути за тими процесами. Спочатку Україні треба досягнути певного рівня, щоб інтегруватися в европейську економіку. Нам покищо нема з чим інтергруватися до Европи".

„В чому була специфіка української позиції?", — запитав кореспондент. „Я не думаю, що це специфіка. Це просто врахування реальностей, які є, — відповів Л. Кравчук. Він пояснив, що необхідно створити інтеграційні структури, які б забезпечили тісне економічне співробітництво в межах СНД. Потрібен такий консультативний орган, який міг би допомогти національним державам зберегти державність і суверенітет, за умови створення спільного ринку, чи економічної асоціяції держав. Покищо в Москві підписано організаційні документи, на підставі яких будуть підготовлені змістовні документи. І коли вони будуть узгоджені в Уряді і Верховній Раді, та коли парляменти усіх держав їх ратифікують, от тоді це вже буле справжній документ. Україна висловила свою думку, що вона не проти інтеграції, але такої, яка б не призвела до відтворення старих структур і не загальмувала ринкових реформ.

Далі Л. Кравчук підтвердив думку прем'єр-міністра України Леоніда Кучми, що певні сили в Україні фактично заблькокували реформи.

На запитання чи підтримає він прохання Л. Кучми продовжити надзвичайні уповноваження Уряду, Л. Кравчук відповів: „Звичайно, я буду підтримувати. Але головне, щоб це підтримав парлямент. Я говорив раніше, і зараз сподіваюсь попри все, депутати знають, що означає сьогодні круто міняти курс, на який уже стали"

„Якщо наслідки референдуму у Боснії будуть негативні, чи зміниться українська позиція щодо конфлікту на Балканах?" — запитав кореспондент. Л. Кравчук відповів: „Наша позиція послідовна і ми не змінюємо її в залежності від референдуму чи інших ситуацій. Ми хочемо миру в цьому регіоні.

о. І. КРОТЕЦЬ В НТШ

Ню Йорк. — Крайове Українське Патріярхальне Товариство в Америці влаштовує доповідь о. Івана Кротця, пароха церкви свв. Володимира і Ольги в Чикаго, на тему „Помісність УК-Церкви в обличчі централізації католицької церкви". Доповідь влаштовується з приводу делегатського з'їзду УПТ-ва, і відбудеться у суботу, 22-го травня, о год. 5-ій вечора в приміщенні НТШ, 63 Четверта авеню в Ню Йорку. Після доповіді — кава і солодке.

ГОЛОВНИЙ УРЯД УНС ЗАПОЧАТКУВАВ СВОЇ РІЧНІ НАРАДИ

Кергонксон, Союзівка. — Як вже стало традицією, річні наради Головного Уряду Українського Народного Союзу розпочалися поклоном Тарасові Шевченкові о год. 9-ій ранку в понеділок і 7-го травня.

Біля пам'ятника Великому Кобзареві зібралися усі присутні, щоб вислухати коротких слів, що їх виголосили головний предсідник УНС Уляна Дячук і почесний член ҐУта колишній голова Наукового Товариства ім. Шевченка д-р Ярослав Падох. Обі промови нав'язували до 100-річчя щоденника „Свобода" та Українського Народного Союзу, що припадають на біжучий і наступний рік.

Членки Головного Уряду зложили у стіп пам'ятника китиці квітів, а музичний ансамбль „Фата моргана" відіграв американський, канадський та український гимни, які підхопили хором всі учасники.

Відтак ансамбль „Фата моргана", який представила головна радна Анна Дидик-Петренко, відспівав ще дві пісні „Хмароньки" і „Закувала зазуленька", а це коротке зворушливе свято закінчено спільним відспіванням „Заповіту".

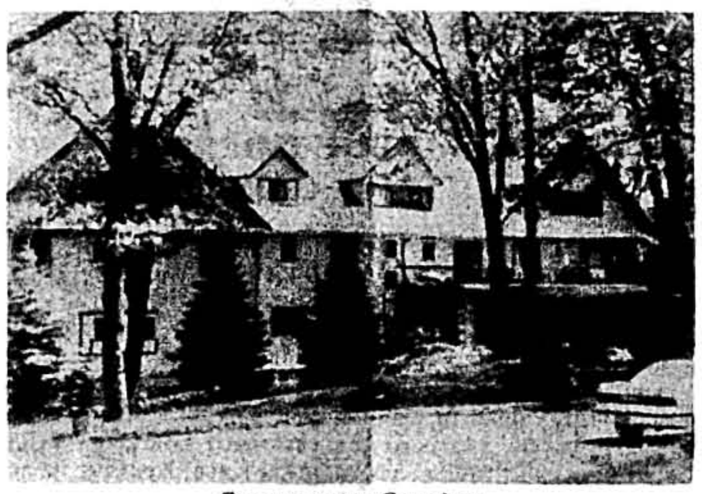
Рівно о год. 10-ій ранку головний предсідник УНС У.Дячук відкрила річні наради, а молитву відмовив для всіх присутніх головний контролер Василь Дідюк.

Головний предсідник УНС У. Дячук згадала однохвилинною мовчанкою померлих впродовж останнього року почесних членів ГУ Марію Чучман-Демидчук і Володимира Запаранюка, голову Округи Ню Гейвен д-ра Михайла Снігуровича, 20 секретарів відділів УНС і 1000 членів, до молитви за яких прилучилися усі члени Головного Уряду.

Відтак на внесок головного секретаря УНС Володимира Сохана прийнято протокол з минулорічних нарад з малими поправками, а тоді приступлено до вибору окремих комісій.

В річних нарадах беруть участь всі члени Головного Уряду та його почесні члени, за вийнятком головного директора на Канаду Івана Геврика, головного радного Павла Дорожинського і головного контролера Анатолія Дорошенка.

В дальшому бігу нарад вибору окремих комісій, до

Гостинниця Союзівки.

яких увійшла з уряду головний предсідник У. Дячук, членами стали: Комісія сеніорів: д-р Ярослав Падох, Степан Куропась і Анна Гарас.

Комісія братської допомоги: Ґльорія Пашен, Андрій Кейбіда, Володимир Квас, В. Сохан, В. Дідюк, Текля Мороз, д-р Василь Лучків, Степан Гавриш.

Комісія Союзівки: Василь Пастушок, Е. Іванців, Алік Худолій, А. Дидик-Петренко, В. Квас, Володимир Корчинський, С. Гавриш, Олександер Благітка, Рома Гадзевич, Г. Пашен, В. Дідюк.

Комісія спортова: Гелен Олек-Скатт, Марія Душник, Андрій Джула, Алік Худолій.

Комісія жіночих справ: Г. Пашен, Ґеновефа Жеребняк, М. Душник, Г. Олек-Скатт, А. Чопек, А. Дидик-Петренко, Т. Мороз.

Комісія для справ культури: д-р Я. Падох, д-р Богдан Гнатюк, А. Худолій, А. Дидик-Петренко, Василь Ліщинецький, Зенон Снилик.

Комісія молоді: А. Худолій, А. Дидик-Петренко, Р. Гадзевич, В. Корчинський.

Комісія канадських справ: В. Дідюк, Т. Мороз.

Комісія допомоги Україні д-р Н. Олесницький, д-р, В. Лучків, Е. Іванців, С. Гавриш, д-р Б. Гнатюк, В. Дідюк, В. Ліщинецький, Т. Мороз, д-р Я. Падох, А. Дидик-Петренко, Т. Шмагала, В. Корчинський, В. Сохан.

Комісія відзначення 100-ліття УНС: д-р Н. Олесницький, Ґ. Пашен, В. Пастушок, С. Гавриш, В. Дідюк, Т. Шмагала, Р. Гадзевич, Е. Іванців, А. Кейбіда, В. Ліщинецький, Г. Олек-Скатт, Ґ. Жеребняк, д-р Я. Падох, А. Дидик-Петренко, М. Душник, А. Худолій.

Комісія організаційна: В. Дідюк, В. Ліщинецький, В. Корчинський, Анна Ремик, М. Душник, А. Гарас, Г. Олек-Скатт, С. Гавриш, д-р В. Лучків.

Комісія преси і публічних зв'язків: В. Дідюк, З. Снилик, Р. Гадзевич, Т. Шмагала, А. Дидик-Петренко.

Ранішня сесія річних нарад Головного Уряду УНС закінчилася коротким інформаційним словом до присутніх Володимира Улянова із Львівського Інституту Менеджменту, що існує вже два роки. Гостя представила головний предсідник У. Дячук і він поінформував учасників нарад, що Інститут займається вишколом кандидатів на диплом магістра ділового управління (МДА). Інститут дораджує багато підприємствам, а В. Улянов прибув до ЗСА на один семестер навчання в університеті Темпл, на якій дістав престижеву стипендію Фуллбрайта. На наради ГУряду привезли гостя Ігор Шуст з дружиною Дарією. Розповівши про важливу працю Інституту В. Улянов подякував за допомогу, яку дав УНС.

Після полудня члени Головного Уряду, а це А. Дидик-Петренко і О. Благітка зложили короткі додаткові усні звіти а відтак відбулася дискусія над звітами, в якій взяли участь В. Пастушок, С. Куропась, С. Гавриш, Г. Олек-Скатт, Ґ. Пашен, Р. Гадзевич, М. Душник, Т. Шмагала, В. Дідюк, В. Ліщинецький, В. Корчинський. Відповідали на питання члени Екзекутиви, У. Дячук, В. Сохан і О. Благітка.

Із важливих справ порушено питання Відділу професійних продавців забезпечення, оживлення організаційної діяльности в Канаді, поступове відновлення Союзівки і її пристосування до вимог молодших поколінь, справи секретарів, ведення безпосереднього збирання вкладок та інше.

Вже від суботи 15-го травня і впродовж цілої неділі відбувала свої наради Статутова Комісія під головуванням д-ра Н. Олесницького, яка розглядала проєкт нового статуту УН-Союзу.

Нуклеарна політика ЗСА залишається незмінною

Вашінгтон. — В ділянці політики нерозповсюдження нуклеарної зброї Адміністрація Билла Клінтона дотримується курсу попередніх адміністрацій. В цілому нема підстав вважати, що ЗСА виберуть „цілком новий напрям", заявив асистент державного секретаря з військово - політичних справ Роберт Ґаллучі. Говорячи про крайову безпеку, він сказав: „Ми покищо не маємо політичної заяви Білого Дому з даного питання. Політику в цій сфері розробить Білий Дім. В даний час вона перебуває в стадії аналізи".

Справа про нерозповсюдження нуклеарної зброї, сказав далі Р. Ґаллучі, у щораз більшій мірі стає „справою крайової безпеки для Адміністрації". Він пояснив це тим, що у світі періоду холодної війни загроза безпеці З'єднаних Стейтів і Заходу взагалі, „мабуть, буде виходити від розповсюдження нуклеарної зброї". Р. Ґаллучі підкреслив, зокрема „небезпеку, що виникла в результаті розпаду колишнього Совєтського Союзу". „Ми стикаємося, — сказав він, — з багатьма обставинами, які необхідно відвернути. Хоч тактичну нуклеарну зброю переміщено в Росію, стратегічна нуклеарна зброя залишається в руках України, Білорусі і Казахстану".

Асистент державного секретаря висловив „особливу стурбованість" з приводу того, що Україна, за його словами, не виконала лісбонських домовленостей про ліквідацію нуклеарної зброї на її території, досягнутих торік. „Не дивно, — додав він, — що Україна турбується про свою безпеку. З'єднані Стейти повинні запевнити Україну в тому, що наші інтереси в майбутньому виходять за рамки нуклеарної зброї. Ми повинні знайти шляхи вирішення стурбованости України, зв'язаної з забезпеченням її безпеки".

Термін мораторіюму на випробування американської нуклеарної зброї минає 1-го липня. На думку представників Адміністрації, президент Клінтон прийме рішення відновити підземні нуклеарні вибухи малої сили. Конгрес схвалив дев'ятимісячний мораторіюм після того, як про тимчасове припинення нуклеарних випробувань заявили Росія і Франція.

Підприємці невдоволені реформами уряду Л. Кучми

Київ (УНІАР). — Тут, у п'ятницю, 14-го травня відбувся надзвичайний з'їзд орендарів і підприємців України з участю представників від 213 орендних підприємств, членів адміністрації Президента України, народних депутатів, підприємців. З доповіддю про стан орендних відносин в Україні, ставлення до Уряду і Верховної Ради та про засоби захисту прав та інтересів орендарів виступив президент Спілки орендарів і підприємців України (СОПУ) Олександер Барабаш. Він назвав політику Уряду „згубною" для орендарів, розкритикував програму приватизації. О. Барабаш, який є також народним депутатом, вже не раз виступав на сесії Верховної Ради України з критикою Уряду Л. Кучми. Він запропонував вимагати 18-го травня на сесії Верховної Ради припинення надзвичайних повноважень Уряду та скасування всіх його дектертів щодо оренди і підприємництва.

Керівники Спілки Орендарів України заявили про можливість партнерства з Трудовим Конгресом України, в програмі якого записано, що він є конституційною партією влади. Це дасть змогу орендарям просувати своїх кандидатів під час виборів до Верховної Ради.

Підприємці в свою чергу оголосили війну Урядові. Вони скликали фахівців для проведення експертизи урядових декретів. Особливо гостро критикували урядову політику бизнесу, яка привела до „зруйнування його структур". Підприємці заявили про можливість створення „тіньового Кабінету Міністрів України із своїм телевізійним каналом, газетою і журналом". Не усуваються підприємці і від політичної діяльності. Вони мають намір під час виборів підтримати партії, програми яких відповідають інтересам орендарів і підприємців.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ДИВІЗІЇ „ГАЛИЧИНА"

Колеса без шуму намотують милі, а за вікнами авта, по обидва боки дороги, пропливають дерева, вбрані у зелені барви весни. Тоді, 50 років тому, у Львові теж була весна — неспокійна, тривожна, воєнна. І весна буяла в їхніх юних серцях. Хотілося жити, творити, боротися і перемагати.

— Аж не віриться... Півстоліття минуло! — порушує тишу Юрій Ференцевич, з яким їдемо на Союзівку. — Були ми тоді молоді, повні сил і енергії. Кожний горів бажанням боротися з московським окупантом, вписати і свою сторінку в літопис визвольних змагань українського народу. І тому без надуми йшли в Дивізію...

А я не вірю, що маю нагоду послухати розповідь очевидця, свідка тих далеких подій, людини, яка пережила радість і смуток, надію у перемогу історичної правди і гіркоту розчарувань, бойове хрещення під Бродами і тернисту дорогу на Захід, до свободи.

Юрій Ференцевич не спішить, обмірковує, ніби зважує кожне слово. Я не перебиваю, уважно слухаю, адже його устами промовляє наша історія, а він — один з її творців.

У квітні 1943 року, коли губернатор Галичини Отто Вехтер проголосив створення Української Дивізії „Галичина", а проф. Володимир Кубійович звернувся до української молоді з закликом вступати до її лав, щоб боротися проти большевицьких окупантів, Юрієві було лише 17 років. Він вчився у львівській гімназії. Як і тисячі українських студентів, пластунів, учнів, старших кляс, сільської і міської молоді, колишніх Січових Стрільців та вояків Української Галицької Армії, Юрій Ференцевич теж став під бойові знамена 1-ої Української Дивізії, щоб, пройшовши відповідний вишкіл і бойову підготову у регулярній німецькій армії, згодом продовжувати боротьбу за державну незалежність України.

А ось і Кергонксон, Союзівка — оселя Українського Народного Союзу, найбільшої і найстаршої нашої установи у ЗСА, місце багатьох цікавих зустрічів, імпрез. Тому не випадково Крайова управа Братства кол. Вояків І УД УНА для святкування золотого ювілею створення Стрілецької Дивізії „Галичина" — 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії вибрала саме Союзівку, цей шматочок української землі на землі Вашінгтона.

П'ятниця, 23-те квітня. Одне за одним на подвір'я оселі в'їжджають авта, а з них виходять дивізійники-ветерани. По табличках з реєстраційними нумерами видно, що приїхали вони зблизька і здалека — з багатьох стейтів Америки. І навіть з Канади. Деякі добиралися літаками, як, наприклад, Володимир Махобей з Денверу, Кольорадо

— Все таки свято, 50-річчя. Гріх був би не приїхати на зустріч з побратимами, — жартує він.

У 1943-му йому було 19 років. Вчився на другому курсі Львівської політехніки. Як й інші, в Дивізію пішов добровольцем. Потрапив у підстаршинську школу в Ляуенбурзі. Став хорунжим, командував чо-

(Закінчення на стор 3)

Такими вони є тепер, у день свого золотого ювілею. Союзівка, неділя, 25-го квітня 1993 року.

Створюють танкерну фльоту

Київ (УНІАР). — Групу німецьких фінансистів на чолі з головою кредитового банку відбудови у Франкфурті-на-Майні Гансом Райхом прийняв перший віце-прем'єр-міністер України Василь Євтухов. Під час зустрічі обговорено конкретні шляхи фінансування державної української програми будівництва танкерної фльоти.

Німецька сторона запропонувала Україні пільгові умови, банкіри мають намір вкласти у будівництво понад два мільйони німецьких марок. У розмові взяли участь міністер машинобудування, військово-промислового комплексу і конверсії Віктор Антонов, міністер транспорту Орест Климпуш, начальник Чорноморського пароплавства Павло Кудюкін.

Перший танкер буде готовий в серпні цього року, повідомив П. Кудюкін. Ще п'ять танкерів будуть на Миколаївському заводі. У спорудженні їх бере участь бременська фірма „Бремен Булькан", яка взяла на себе зобов'язання забезпечити танкери сучасними радіонавігаційними приладами.

У СВІТІ

ВІЙСЬКОВА КОЛЕҐІЯ Верховного суду Азербайджану закінчила розгляд кримінальної справи шістьох колишніх військовослужбовців 7-ої російської армії, яких обвинувачують у здійсненні диверсій проти Азербайджану. Всі підсудні визнані винними. П'ятеро з них — сержанти К. Тукіш, А. Філіпов, В. Кудінов, Я. Євстігнєєв і М. Лістовой засуджені до вищої міри покарання — смертної кари, а старший лейтенант Владімір Сєміон — на 15 років позбавлення волі. Військова колеґія Верховного суду також постановила стягнути з засуджених Лістового, Євстігнєєва, Філіпова, Кудінова і Тукіна 51.5 міл. дол. у прибуток міністерства оборони республіки.

СЕНАТ ІТАЛІЙСЬКОГО парляменту позбавив недоторканости колишнього прем'єра країни Джуліо Андреотті. Це дозволить прокуратурі Палермо, яка займається розслідуванням зв'язків італійських законодавців і мафії, дістати його зізнання, які стосуються обвинувачення в тому, що Андреотті таємно зустрічався з представниками злочинних кіл. Андреотті, як і всі великі державні діячі Італії, дістав звання довічного сенатора і протягом кількох місяців боровся за свою парляментську недоторканість, але два тижні тому оголосив, що готовий відмовитися від неї, щоб виступити на суді і покласти кінець чуткам, які ганьблять його. За словами колишнього прем'єра, обвинувачення на його адресу цілком видумані і він став жертвою змови.

В УКРАЇНІ

ОДЕСА. Пункти обміну грошей в Одесі почали продаж російських рублів по 4,15 купоно-карбованців за 1 руб. припинивши їх купівлю.

КИЇВ. Під час останніх торгів на Міжбанківській валютній біржі попит на російські рублі перевищив пропозицію на 4 більйони рублів. Після того, як курс рубля підняли з 4.25 карбованців за 1 руб. до 4.36 — попит все ж перевищував пропозицію на 2 більйони рублів.

ЛЬВІВ. Тут біля будинку Державної адміністрації 13-го травня відбулося пікетування з участю 20 осіб, які вимагали резиґнації голови Львівської Міської Ради В. Шпіцера.

ЧОРНОБИЛЬ. Незабаром масовим тиражем вийде перше число спеціяльного екологічного бюлетеня. Його підготували фахівці адміністрації 30-кілометрової навколочорнобильської зони, які відповідають за інформування про екологічний стан зони.

ДО ЧИТАЧІВ ЩОДЕННИКА „СВОБОДИ"

Як відомо, в цьому році виповнюється 100 років від появи „Свободи". З того приводу у соту річницю, 15-го вересня, появиться окреме ювілейне побільшене обсягом число нашого щоденника.

Звертаємося до наших дописувачів присилати на цю тему статті та спогади, а також інші матеріяли, найпізніше до 15-го серпня.

Також до того самого часу закликаємо присилати статті та інші матеріяли до чергового Альманаху „Свободи" на 1994 рік, в якому будемо відзначати 100-річчя Українського Народного Союзу.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на пів року $22.00, на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на: Svoboda

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресований конверт і відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Невдача пляну Клінтона щодо Боснії

Писати про відносини на Балкані, зокрема й особливо про війну Сербії проти Боснії трудно й рисковно, бо тамтешня ситуація зміняється не за роками й місяцями, а за тижнями і днями. Під час своєї минулорічної передвиборчої кампанії Билл Клінтон критикував тодішнього президента Джорджа Буша за його ніби байдужість до долі народів, які стали жертвою збройної аґресії Сербії. Ставши президентом Клінтон, вислухавши думки військових фахівців з Пентаґону — відступив з первісного свого пляну переведення збройної інтервенції у користь Боснії. Він заявив на пресовій конференції, що наземні війська Америки не братимуть участи в ніякій інтервенційній дії проти Сербії. Зате заявився за покористування військовим летунством, щоб унеможливити сербській артилерії обстрілювання міст Боснії.

Президент вислав державного секретаря Воррена Кристофера до союзницьких країн Західньої Европи, щоб дістати від них згоду і співпрацю у тому пляні, та до Москви, щоб вона перестала активно підтримувати Сербію. Усі західньоевропейські союзники Америки відмовилися підтримати Америку, мотивуючи це тим, що вони принципово є противниками збройної інтервенції проти будь-якої країни, та що вони продовжуватимуть мирові переговори у Женеві. Вони висловилися також проти відкликання ембарґо на закупівлю зброї боснійськими мусулманами. Єдиний сумнівний успіх мав Кристофер у Москві, бо президент Росії Боріс Єльцин перестеріг Сербію, що вона повинна підписати мир у Женеві, бо в протилежному випадку грозить їй бомбардування американським летунством. На засіданні Ради Безпеки ЗСА під проводом президента Клінтона рішено закинути плян летунської акції проти Сербії, взявши на увагу застереження Великобританії, що в Боснії, є тепер тисячі британського війська, яке береже безпеку довозу туди харчів і ліків, та що нема певности, що скидувані з літаків бомби впадуть акуратно на призначені цілі. Обмежимося до висловлення жалю, що европейський Захід впродовж двох років не зумів припинити війну на Балкані. Це справді скандал, що його не виправдає історія.

Остання вістка з Вашінґтону, що президент Клінтон плянує вислати військо до Македонії, ніби для „превенційної місії", але не з'ясовано, причому тут Македонія, член Федеративної Юґославії, яка (Македонія) ще не зголосила свого виходу з юґославської федерації. З терену Боснії надходять дуже сумні вістки. Три четвертини Боснії є під окупацією Сербії. Продовжується евакуація мусулман і продовжується збройна співпраця сербської меншини в Боснії з імперіялістичною дією Сербії. Сербія ніби підписала в Женеві згоду на припинення війни проти Боснії під умовою, що Боснія буде поділена на 10 автономних областей, але державний секретар Кристофер правильно заявив, що підписання клаптика паперу не має ніякого значення, поки не припиниться війну. Але не можна ручатися, що поки ці рядки дійдуть до рук читачів — все може там знову змінитися.

Один факт не зміниться і записаний в історії так, як записані там жорстокі діла Атиллі Бича Божого, Джінґісхана, Нерона й Каліґулі, Гітлера і Сталіна. Ми ще непевні, хто саме найбільш винуватий у звірствах, що їх доконували сербські вояки у Боснії — і ще їх не припинили. Масове насилування жінок, знущання над „закладниками", засиланими до створених наспіх таборів, балканських „ґулаґів", наслідування гітлерівської методи — залишати за собою „спалену землю". Востаннє чули ми на телевізійних інформаціях американських журналістів із Боснії, що сербські вояки стріляють в окупованих селах всі собаки й коти, забираючи коні й корови. Самі знизилися до рівня звірів, але гірших, як приязні людям собаки і коти. А довкільний світ, який славиться високою культурою, толерує такий стан і дивиться на все те крізь призму власного еґоїзму. Під кінець XX сторіччя панує середньовічне всесильне „право п'ястука".

М. Мельник

ІДЕЙНІ ОСНОВИ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

II

Є ще в Україні незвичайно численні „соціялісти", які нарешті завважили, що до економічної системи СССР поворот неможливий, та які все таки економію вільних ринків ідентифікують з одіозним для них „капіталізмом". Для них Америка, Англія чи Франція — це не звичайні демократичні держави, а, за старим стилем, „капіталістичні" країни Заходу. Очевидно, тим вони дають до зрозуміння, що їхня Україна і є і має залишитися „соціялістичною" державою.

Люди ті з тяжким серцем та в дуже обмеженій мірі приймають і приватну власність і приватизацію підприємств. У заміну за ті поступки вони вимагають, щоб держава економію регулювала. Коли вже приватизувати підприємства, тоді „соціялістична" справедливість начебто вимагає, щоб підприємства ті передати безплатно робітникам. Більші підприємства і землю треба переважно залишити в руках держави. Треба теж обов'язково керувати підприємствами, банками, колгоспами та контролювати не тільки ціни, але й прибутки.

Люди ті або не знають, або не хочуть знати що довкола них діється, от не дуже так давно одна з найстарших і найбільш традиційна Комуністична партія Італії змінила свою назву і програму. Коли французькі соціялісти прийшли до влади дванадцять літ тому, вони — під впливом марксистських ідей — націоналізували деякі підприємства і банки. Та Франція є правдивою демократичною державою, в якій можна показати, що факти не є конче згідні з ідеологічними настановами. Факти ті переконали населення, що удержавнені підприємства мають дефіцити, що їх уряд мусить покривати з податків, та що економічна політика соціялістичного уряду не є успішна. Пару місяців тому того роду політика довела соціялістів до катастрофальної поразки у виборах. Внаслідок того новий шеф партії і будучий кандидат на президента від Соціялістичної партії (який теж програв у виборах) залишив марксизм і уподібнить свою партію до Демократичної партії Америки.

І знову можна завважити, що того роду речі повинні б в Україні з завзяттям дискутуватись. Та замість того маємо дискусію про тіньовиків, про конечність індексації платень та контролі цін і приходів, і заклики до виконування — не раз в ім'я патріотизму — державні замовлення.

Воно прикро дивитись, як з огляду на старі ідейні навантаження провідна верства України так дуже нерадо впроваджує реформи потрібні для переходу економії до економії вільних ринків. При кінці квітня і Президент Кравчук і прем'єр-міністер Кучма представляли Верховній Раді державний бюджет на 1993 рік. Передбачений дефіцит становить колосальну суму 17,5 відс. із бюджетних видатків і є досить велика правдоподібність, що з бігом часу він буде ще більшим. Дефіцит той буде покритий позичкою у Національному Банку, цебто стовідсотково інфляційним друкуванням грошей. Не диво, що сьогодні в Києві за одного доляра можна дістати три тисячі купонів. Чи вдасться Урядові інфляцію ту скорим темпом зменшити?

На жаль, в промовах Кравчука і Кучми ніякого наголосу на приватизацію як засіб для поборювання інфляції не було. В загальному, Кравчук і Кучма приватизацію підприємств підтримують. Уряд теж проро-

(Закінчення на стор. 3)

Володимир Звіглянич

УКРАЇНА ЗМІНЮЄ ПОРЯДОК ОТРИМАННЯ ВІЗ

За повідомленням української амбасади у Вашінґтоні, починаючи з 1-го квітня Україна ввела нові „тимчасові" правила для отримання в'їздних віз до країни. Широкорозреклямоване минулого року положення, згідно з яким кожен чужинець під умовою справних документів міг купувати візу без наявности запрошення з України на час 30 діб, скасовано без жодних пояснень. Тепер такі візи надаються лише на 72 години і тільки у випадку серйозних медичних проблем, смерти родичів, участи у операціях під час стихійного лиха тощо. Якщо не передбачене інше, візи не надають права праці в Україні. Візи непотрібні для громадян країн, з якими Україна уклала безвізовий порядок поїздок. Бизнесові візи надаються за умови наявности листа запрошення від зацікавленої організації, що легально діє на Україні. Туристичні візи надаються за наявности путівки та листа від туристичного агенства. Індивідуально відвідати Україну нині можливо лише за наявности офіційного запрошення від друзів, родичів, знайомих, яке повинно бути завірене у місцевому відділенні міліції. Візи багаторазової дії реченцем на шість місяців надаються лише за згодою з Києва.

Майбутнім відвідувачам України радиться мати при собі зворотний квиток, достатню суму грошей на ввесь період перебування, свідоцтво від запрошуючої сторони, організації тощо. В'їзд до України може бути заборонений тим іноземцям, що становлять загрозу для національної безпеки, громадського порядку, в інтересах захисту прав та законних інтересів українських громадян або інших осіб, якщо подані фальшиві документи, а також якщо були порушені прикордонні правила та митні вимоги.

Усі чужинці, які приїхали в Україну, мусять зареєструватися у готелі, або у місцевих органах віз та реєстрацій. Змінені також тарифи на отриманні віз. Якщо раніше віза у Вашінґтоні коштувала 35 дол. без ніякого запрошення, то нині звичайна віза коштує 30 дол, першочергова (до сімох діб) 60, а експрес-віза, тобто цього дня — 100 дол.

Безумовно, святе право кожної суверенної держави вводити такий візовий режим, який вона знаходить найбільш відповідаючим поточним та довгореченцевим цілям своїх зв'язків із закордонними країнами. Не виключена з цього правила й Україна. Після проголошення незалежности України потрібно було мати прообраз відкритої країни. Отже, іноземці, перш за все українська діяспора, мали змогу приїздити вільно і купувати візи на кордоні. Міністерство Закордонних Справ України мало з цього 40—50,000 дол. щотижня.

Але часи змінюються, очікуваної допомоги від Заходу Україна не дістала. Все йде до Росії. Під час світового конгресу українців у Києві Кравчук погрожував позбавляти чужинців, які критикували політику Уряду, права на повторний приїзд до України. Тобто йшлося про об'явлення їх „персонами нон грата" на підставі незгоди з їхніми політичними поглядами.

Ймовірно припустити, що відповідним органам не сподобалося, що до України можуть вільно приїздити будь-хто і будь-коли. Цілком вірогідно, що під тиском тих органів право вільного приїзду в Україну, яким так пишалися демократи, було скасоване. Це свідчить про те, хто практично визначає політику у незалежній Україні.

Скажімо, Франція також вимагає індивідуальних запрошень для видачі віз чужинцям (здебільшого мешканцям країн Третього світу та колишнього СССР). Але там це зумовлене можливістю залишених цих чужинців на нелеґальне мешкання та працю. Щодо України таке побоювання позбавлене сенсу, оскільки за умов примусової реєстрації неможливо отримати житло, не кажучи вже про працю. Залишаються лише політичні та ідеологічні причини небажання залишити вже введений режим вільних відвідин України. Можна також припустити, що численна бюрократія відділів віз та реєстрацій захотіла своєї пайки від пирога та наполягла на введенні (або, вірніше, повернення) запрошень — адже поряд з демонстрацією своєї необхідности за будь-якого режиму, потрібно ще мати зиск (леґальний або ні) з реєстрації запрошень чужинцям.

Отже, тепер все буде здійснюватися „організовано", туристичні групи будуть бачити, що їм потрібно бачити, число індивідуальних відвідин різко впаде, а зацікавлені організації зможуть трішечки відпочити.

Україна відчайдушно потребує валюти. Економіка, як про те наголосив нещодавно Кучма, вже не над прірвою, а у прірві. Один з найкоріших шляхів отримання валюти, як відомо — це розвиток туристики, будівництво недорогих готелів для молоді, що під час літніх вакацій посилено міґрує по Европі. Що для цього робиться в Україні? Нічого, або майже нічого. Вона так же виключена з міжнародного туристичного бизнесу, як і за славетних часів Щербицького. А тепер ще й ці „тимчасові" правила... Як відомо, найбільш тривалим є тимчасові явища. Для міжнародного прообразу України — це аж ніяк не найкращий варіянт.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Лев Яцкевич

Слідами невідомих цивілізацій

На світі існує непомірна кількість загадок, які досі наука не зуміла, ні розгадати, ні розв'язати. Згадати б тільки Великодній острів, розташований поміж Чіле (в Південній Америці) та островом Таґіті, на якому стоїть досі безчисленна кількість камінних статуй у завершеному виді та стільки само — в напівзавершеному. На деяких із них видніють написи в невідомій мові, які досі ніхто не зумів ні відчитати, ні збагнути їхнього змісту.

У Перу, на узбіччі гір Андів, розташоване місто Назка, славне на цілий світ своєю 37-милевою долиною, позначеною довжелезними знаками, написами та геометричними фігурами. Автохтони називають цю долину — „шляхами інків", але приклонники передісторичного контакту пришельців з інших плянет з мешканцями землі, вважають, що ця долина становила колись летунський чи ракетний майдан для їх своєрідних потреб.

Коли ми вже в Перу, то слід згадати, що в горах Андах, на висбчині 13,000 стіп, розташоване таємниче місто „Тія Гуанако", збудоване з камінних багатотонових бльоків, пов'язаних із собою мідними клямрами. До речі, до всіх житлових споруд цього міста допроваджені водопроводи як каналізаційна система. Питання: хто всі споруди з будував та хто вивантажив спорудний матеріял, у виді 100 та 60-тонових камінних бльоків на височінь 13,000 стіп? Але найбільшу загадку та туристичну атракцію становить в Бразилії комплекс Семикамінних міст також залишків невідомої цивілізації. Характеристичне, що ті міста не становлять продукту побудови людських рук, але витвір природи у виді таємничого пейзажу камінних філярів різьб та луків, позначених містерійними написами, яких ніхто також не зумів досі відчитати.

Ці кам'яні „споруди" „семи міст" включають міські базари, розташовані в Північно-Східній частині Бразилії (на Схід від Сієра Неґра). Кожна камінна формація має свою власну конфіґурацію та назву, до якої вхід веде крізь великий тріюмфальний лук, вирізьблений природою в скелі гори, висотою 50 стіп. Уже по кількох кроках турист почувається, немов входив би до стародавньої твердині, що її завданням боронити входу до першого міста. Які стародавні армії проходили вже тудою? Фенікійські, вавилонські, картаґенські, а може ще давніші пришельці, не згаданих у досі жадних історичних літописах чи хроніках звичайно, не можна ці міста називати руїнами бо немає тут найменшого сліду будь-якої будівельної споруди, наявности її розбиття чи пошкодження.

Однією із найбільш містерійних та одночасно ориґінальних формацій цього своєрідного комплексу природних споруд слід вважати т. зв. черепашину скелю („Tartaru Pedra"). Характеристичне, що оглядаючи її зблизька можна завважити, що кожний камінь цієї споруди був оброблений з кількох боків та щільно до себе допасований. Але найцікавіше те, що поряд з черепашиною скелею, стоїть там теж „скеля написів" чи радше невідшифрованих рисунків, що представляють ящірку, безголового вужа та два роди рівнобіжних зигзаків.

До речі в цілому „Народному Парку", на який переворено чи радше включено цей комплекс „Семикамінних міст" можна зустрінути приблизно 2,000 подібних написів та гієроґліфів, мальованих червоною та чорною фарбами. Згідно з леґендами в цих „Семи містах" жили колись представники дуже старої цивілізації, з якої не залишилося навіть сліду. Але згідно з поглядом деяких геологів „різьби" в цих „Семи містах" були оформлені вітрами ерозією.

У 1928 році проф. Людовик Швенгаген опублікує „Старинну історію Бразилії" (від 1100 р. перед Х. до 150). На його думку, всі написи в „Семи містах" є, мабуть, фенікійського походження. Вони приїхали над ріку Амазонку. Приблизно 1000 років перед Христом, а їх морська подорож була фінансована леґендарним королем Соломоном. Камінна таблиця з гієроґліфним написом, знайдена в провінції Параймбо в 1872 році має становити доказ їхньої морської подорожі до Південної Америки.

Про цю морську подорож фенікійців згадує також славний грецький історик Геродот. Сучасні гідрографічні мапи стверджують існування сильних морських струмів, унапрямлених на Захід, крізь Атлантійський океан. Використовуючи один з таких струмів, що носить назву рівникового, португальський адмірал Педро Кастраль причалив до сучасного Ріо де Жанейро, в Бразилії на початку 1500 років. Проф. Швенгаген покликається у „Історії Бразилії", на „Історію світу" Діодора, що описує таки трансатлантійську подорож фенікійської фльоти. Під час однієї з таких морських подорожів вона відкрила „Великий острів", що був тотожний із сучасною Бразилією.

Звичайно, ця подорож не має жадного пов'язання із „Семи містами", яких таємниця не буде так довго вияснена, аж поки її гієроґліфи та написи в цих містах не будуть задовільно розшифровані вченими.

Володимир Жила

ДЖЕРЕЛО ЗНАНЬ І ВРАЖЕНЬ

„Стрийщина: Історично-мемуарний збірник", за ред. Ірини Пеленської і Климентія Баб'яка, Український Архів: Реґіональний збірник 49 і 49А, том I і II Ню Йорк — Торонто — Париж — Сидней, Комітет Стрийщини, 1990, том I—634 сторінки і том II—608 сторінок.

II

Нарис „Польський концентраційний табір Береза Картузька" варто було поширити яскравішими фактами та дати повнішу картину цього модерного пекла на землі. Проте навіть у цій формі — це багатослівний приклад нашої національної мартирології, яку нам не можна призабути. Її треба пригадувати нашому молодому поколінню яскравими прикладами. Через Березу Картузьку пройшло кілька десятків стриян, які з болем серця згадують страшні побої, переслідування псами, знущання кінної поліції, голод та виснажливу працю.

Цікаво написана коротка розвідка проф. Яр. Рудницького про мову „Стрийщини". У ній він подає найбільш характеристичні прикмети цієї говірки, наприклад, нахил до м'якшення приголосних перед „і", що постало з старого „о", здовження приголосних у східніх говорах, закінчення давальника — ови іеви) на заході, -ові (еві) на сході, різниці в наголосі, частіше вживання зворотів: нема що, не мав чого, не маю кому, не мав до чого... в південно-західніх говорах, в протилежність до зворотів: нічого, не було чого, нікому, не було до чого... в південно-східніх говорах та багато інших цікавих прикмет.

У відділі „Релігійно-церковне життя" маємо цінну статтю Григора Лужницького „Під омофором Пресвятої Богородиці з Гошівської гори". У ній автор обговорює кілька вагомих факторів церковно-релігійного життя: монастирі, адміністрація столових дібр Галицької Митрополії, Стрийський протопресвітерат, його церкви та пам'ятки, священичі роди та церковно-суспільна праця духовенства цього реґіону.

Відділ „Шкільництво, освіта, виховання" включає також чимало прекрасних статтей як „Рідна школа в боротьбі за існування" Ірини Пеленської, „Роля вчителя в розвитку Стрийщини" Івана Боднарука тощо. Боднарук пише на підставі великого досвіду, він справді знає роботу вчителя зокрема на терені „Стрийщини". Автор гордо згадує приклади великого вкладу вчительства у відродження цієї частини України. Вчительство „зробило багато для відродження Стрийської округи й тому ним і пишалась ця округа". Всесторонньо написана також стаття „Освітнє життя Стрийщини". У ній не тільки багато цікавого матеріялу, але цей матеріял також і добре висвітлений. Особливу увагу звернено тут на „Просвіту", зокрема під час пацифікації.

Поза історією краю, що є справжньою прикрасою першого тому, найкраще змальовано „Стрийський Пласт". Д-р Ярослав Падох дав блискучий огляд його історії, праці та вкладу в національне відродження. Цей огляд не тільки цікавий своїм змістом, він пребагатий на різні факти документального характеру, а також на унікальні згадки. Огляд робить враження обширного літературного нарису, в якому автор висвітлює зауважені ним цікаві факти, найрізноманітніші події, а також людей. За своїм характером нарис проблемний з питанням Пласту в центрі, якому автор присвячує свою пильну увагу та глибоко призадумується над його майбутнім. Заглибившись в питання, автор розглядає заснування і розвиток Пласту в краю, в таборах для біженців у Німеччині. Нарис свій доповнює багатим матеріялом з т. зв. американської доби від 1949 року.

В нарисі д-р Падох показався не тільки добрим істориком Пласту, добрим фахівцем у питаннях його ідеології, але також і прекрасним організатором пластових таборів. Цю частину можна спокійно перевидати окремим виданням. Найбільшою цінністю тут є сотні прізвищ наших заслужених пластунів. Деякі частини нарису закрашені здоровим пластовим гумором. В цілому, це документ про велику роботу, яку пластова організація виконала для виховання нашої молоді та для збереження в своїх рядах пластових сеньйорів, що залишилися вірними пластовій ідеї до смерти. Нарис ілюстрований понад півсотнею цікавих світлин. Жаль тільки, що деякі з них дещо втратили на своїй гостроті, ставши сірими, або й темними, на яких важко впізнати окремі особи.

„Фізичне виховання і спорт", стаття Остапа Савчинського (до історії спорту в Стрию 1925—1939) присвячена різним видам спорту, які плекала наша молодь на Стрийщині. Здається, що проф. Савчинський вигріб усе цікаве і замітне з спортових осягів „Стрийщини". Він цікаво змалював середовище, в якому розвивався спорт, указав на його підґрунтя, розповів про різні рахунково-спортові товариства українські й інших національностей. Одним словом, дав нам цікаву картину як стрияни дбали про спортове виховання, як вони його цінували для добра національного розвитку. Використано тут і цікаву ілюстрацію з „Комара" з 21-го квітня 1935 року. На плоті — Сокільський Когут — голова „Сокола-Батька" інж. М. Хронов'ят, посередині малюнка — Стрийська Квочка" — голова Повітового Сокола Альфред Козак. Дія проходить на площі „Сокола-Батька" у Львові під час сокільського здвигу в 1935 році. Під час цього здвигу, до речі, постало непорозуміння, викликане незадоволенням, що під час паради приґравала польська оркестра. На знак протесту деякі округи, в тому й Стрийська, не взяли участи в параді. За те виключено всі стрийські гнізда з членства „Сокола-Батька" й вони тимчасово опинилися під опікою „Повітового Сокола", що існував тоді в Стрию. У 1938 році всі гнізда прийнято в члени „Сокола-Батька" і цим закінчено конфлікт.

Спорт у Стрию був широко поширений і всесторонньо підтримуваний, ним гордилася молодь і її батьки. Кожен юнак чи юначка обов'язково належали до якогось спорту, яким дорожили понад усе. „Виспортований юнак, чи юначка обгорілі від сонця на спортових майданах, чи на прекрасних пляжах стрийської ріки, були ознакою здорової юности, були гордістю батьків і всього українського Стрия".

Продовження буде.

ДЕРЖАВНІСТЬ УКРАЇНИ ЗАКРІПЛЮЄТЬСЯ! ДОПОМОЖІТЬ ЇЙ ВКЛАДОМ ВАШОЇ ДИВІДЕНДИ У ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

Ідейні...

(Закінчення зі стор. 2)

бив цілий ряд корисних заходів для зменшення бюджетних видатків (наприклад, знесення індексації плятень) та збільшення приходів, які увінчались успіхами. Та покищо акції в напрямі приватизації і корпоратизації ідуть незвичайно поволі. Замість того Уряд вважає контролю підприємств, цін, і навіть прибутків найголовнішими засобами своєї економічної політики.

Наприклад, говориться багато про контролю підприємств. Це правда, що підприємства, випущені зі залізних обіймів партії і економічного пляну, за уряду Фокіна робили собі що хотіли. Та контроля підприємств київськими міністерствами в демократичній державі ніяких виглядів на якийсь дійсно значний успіх не має.

Багато цін є далі під контролею держави і „соціялісти" домагаються, щоб ту контролю поширити, щоб бідні могли купити більше товарів. Як знаємо з багатого досвіду, в демократичній державі ефективної контролі цін здійснити не можна. Вона тільки створює чорний ринок, заохочує людей до нелегальної діяльности і спотворює економічні відносини. Вільні ціни добре не працюють в економії, де переважна кількість підприємств є власністю держави, та альтернатива контрольованих цін є багато гірша. Економію треба лікувати не контролею цін, а усуненням причин із-за яких ціни підіймаються вгору.

У березні ц. р. кабінет міністрів ухвалив постанову, яка дійсно викликає здивування. Це напевно почуття „соціялістичної" справедливости заставило кабінет міністрів до введення „...обмеження щодо торговельних надбавок та постачальницько-збутових націнок у розмірі 25 відсотків для „кінцевого" споживача незалежно від кількости продавців...". Видно, люди ті ніяк не можуть позбутись старих навичок, що вони їх набули в економічній системі СССР. Скільки крамниць буде трактувати ту постанову серйозно, чому знову заохочувати людей до шахрайства і чи не краще присвятити більше уваги для того, щоб обмежити зиск комерсанта не указами, а за допомогою конкуренції?

Та може найбільш цікавою річчю в тій противорічній економічній політиці — це проблема безробіття. У березні ц. р. економічний відділ при Кабінеті Міністрів подав до відома, що рівень безробіття в січні-лютому ц. р. становив три десяті одного відсотка всіх робітників. В тому самому часі безробіття в Америці було біля 8 відс. Подібний рівень безробіття існує в інших індустріяльних країнах. І тут маємо одне питання: невже ж Уряд Кучми старається за всяку ціну втримати безробіття на такому неймовірно низькому і штучному рівні? А як так, то чому він це робить? В ім'я „соціялістичної" справедливости, яка начебто зобов'язує Уряд до заосмотрення кожної людини працею, навіть за ціну втримування при житті нікому непотрібних дефіцитових підприємств? Але ж у сьогоднішній економії України така, за вибаченням, „соціялістично-економічна" політика є пов'язана з бюджетними видатками, що їх Уряд ніколи не зможе покрити з податкових надходжень.

Уряд Кучми заініціював цілий ряд позитивних потягнень і для зменшення інфляції і для економічної реформи, та заходи ті не є вистачаючо великого маштабу. Тепер він стоїть перед вибором: чи в основний спосіб поправити економічну ситуацію в Україні за допомогою посиленої контролі над різними секторами економії, чи зробити це за допомогою приватизації та корпоратизації індустріяльних, сільсько-господарських, комерційних та банкових підприємств?

В АМЕРИЦІ

У НЕДІЛЮ, 16-ГО ТРАВНЯ, ЗСА попередили „червоних хмерів", щоб вони не пробували захоплювати для себе будь-якої території у Камбоджі, як вияв спротиву проти надходячих виборів, що їх цього тижня буде проведено в країні під сонсорством Організації Об'єднаних Націй. „Такого можна завжди сподіватися від 'червоних хмерів', заявив Вінстон Лорд, асистент Державного секретаря для справ Східньої Азії, який був на дводенних нарадах з представниками Асоціяції південно-східніх азійських народів.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА Билла Клінтона зовсім не збирається міняти своєї політики стосовно Боснії й Герцеговини навіть після того, як провідник боснійських сербів Радован Караджіч заявив, що, згідно з вислідами проведеного референдуму, плян замирення Організації Об'днаних Націй, що його виготовили Сайрус Венс і лорд Овен „умертвлено". Однак президент Б. Клінтон підкреслює, що все ж таки першість будь-яких рішень залишається за европейськими країнами.

У ПЕНТАҐОНІ ВІДБУЛАСЯ пресова конференція, на якій виступив секретар Департаменту оборони Лес Аспин, заявляючи, що уряд президента Билла Клінтона відмовляється від пляну розвитку в космосі систем протиракетної оборони. На його думку, „епоха програм, „зоряних війн" закінчилася. Її долю визначив розпад СССР".

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ДИВІЗІЇ „ГАЛИЧИНА"

(Закінчення зі стор. 1)

тою, потім був сотенним. Шлях на Захід проліг через Югославію, Італію, Англію, Німеччину. Довгий час жив в Аргентині. А недавно переїхав до Денверу. Торік В. Махобей вперше за 49 років відвідав Львів, Київ, рідну Тернопільщину, де не був „цілу вічність". Сподобалася Україна. В цьому році знову їде.

— Кличе рідна земля! Затужив на чужині за нею, — каже він, ніби виливає біль розлуки.

Допізна у п'ятницю тривали товариські зустрічі, щирі розмови, спогади, лунали пісні тих далеких бойових років.

Головний предсідник УНСоюзу Уляна Дячук виступає на бенкеті.

ГОЛОВНІ святкування, призначені на суботу, 24-го квітня, почалися з відкриття дивізійної виставки фотографій. Відкрив її голова Ювілейного комітету, заступник голови Головної управи Братства Роман Данилюк і надав слово Дам'янові Ліщинському, голові Крайової управи, який коротко розповів про виставку. На ній представлено коло 200 фотографій, які зібрав Богдан Артимишин, а побільшив Лев Коленський. Така ж виставка приготована для України. Вона, безперечно, приверне увагу тамтешніх істориків, науковців. Жаль лише, що в діяспорі досі не видали альбому цих фотографій, надто рідко, а то й зовсім не використовують їх у газетах, журналах. А це ж наша історія, і не можна допустити, щоб чудом уцілілі свідки минулого пропали, не стали надбанням народу. На них повинні вчитися, виховуватися майбутні покоління. В Україні їх напевне належно оцінять і виставка матиме там великий успіх і зацікавлення.

О 5:30 по полудні починається головна ювілейна програма святкувань з бенкетом та мистецькою частиною. Заля прикрашена національними прапорами, емблемами і написами „50-ліття Дивізії 'Галичина' ", „1 УД УНА, 1943—1993". За накриті столи сідають комбатанти, члени їх родин, гості. Місця за головним столом займають голова Головної Управи Братства кол. Вояків I УД УНА д-р Мирослав Малецький, заступники голови Роман Данилюк з дружиною Мартою та Андрій Комаровський, голови Крайових управ Братства у ЗСА Дам'ян Ліщинський та в Канаді Левко Бабій, о. д-р Іван Біланич з Філядельфії та о. Еміль Шараневич — парох місцевої церкви Св. Тройці, головний предсідник УНСоюзу Уляна Дячук з чоловіком Володимиром, Генеральний консул України в Ню Йорку Віктор Крижанівський з дружиною Людмилою, голова Об'єднання Вояків Українських Армій Осип Труш, голова Братства „Броди-Лев" Кирило Григорович з дружиною Іриною, представник Українських Американських Ветеранів Атанас Кобрин, голова Католицьких Ветеранів церкви ім. св. Юра Григорій Полчій, представник Об'єднання Колишніх Вояків УПА Олександер Білевич, представник Товариства колишніх Вояків УПА ім. ген.-хор. Тараса Чупринки Мирослав Климко, член Ювілейного комітету Євген Шипайло з дружиною Володимирою.

ВІД імені Ювілейного комітету святкування з нагоди 50-річчя створення Стрілецької Дивізії „Галичина" — 1-ої Української Дивізії УНА відкрив голова комітету Р. Данилюк. Привітавши отців, Генерального консула, представників громадських та комбатантських організацій, побратимів-дивізійників, усіх присутніх, він сказав: „Ми, дивізійники, які 50 років тому молодими юнаками добровільно зголосилися до Дивізії, щоб дістати фаховий військовий вишкіл і створити ядро майбутньої модерної української армії, завжди були і є горді зі свого почину. Ми щасливі, що дочекалися цієї річниці і що зможемо її гідно відзначити вліті цього року в нашій вільній самостійній українській державі!" Потім Р. Данилюк представив побратима Євгена Шипайла і передав йому дальший провід. Він чудово вив'язався зі своїм відповідальним завданням і провів бенкет у діловій приємній атмосфері.

Є. Шипайло попросив колишнього підстаршину Дивізії Юрія Ференцевича провести апель прапорів. Промаршувавши через залю, прапороносці вишикувалися на сцені. Ю. Ференцевич склав рапорт голові Крайової управи Братства у ЗСА Д. Ліщинському. Звучить мелодія американського гимну. Потім ансамбль „Обереги" з України заспіває український гимн, який підхоплює вся заля. Присутні однохвилинною мовчанкою вшановують пам'ять колишніх старшин, підстаршин і вояків I УД УНА, які загинули в боях під Бродами, на фронтах Другої світової війни, у Словаччині, Югославії, Австрії, у Сибіру, в концтаборах ГУЛагу. На сцені спалахує „вічний вогонь". Лідія Хома деклямує вірш „Лист" дивізійного поета Богдана Бори.

...А такими вони були тоді, півстоліття тому. Львів, 18-го липня 1943 року.

ГОЛОВНУ промову виголосив колишній сотник Дивізії, а нині голова Головної управи Братства кол. Вояків I УД УНА, головний редактор журналу „Вісті Комбатанта" д-р Мирослав Малецький. Зупинившись на ролі Дивізії „Галичина" у боротьбі за самостійність України та її місці в історії українського війська, доповідач підкреслив, що хоч у Другій світовій війні, в якій брали участь великі армійські з'єднання, Дивізія не могла відіграти значної військової ролі, її значення в іншому — „в силі ідеї" ,адже вояки Дивізії воювали „за майбутню самостійність України", а не за „тисячолітній райх" чи „нову Европу".

Парох церкви Св. Тройці о. Еміль Шараневич провів молитву, а майстер церемонії представив головний стіл і присутніх на бенкеті представників місцевих громадських, комбатантських, політичних, жіночих, молодечих і студентських організацій та товариств, які прибули, щоб відзначити золотий ювілей Дивізії. Бурхливими оплесками заля привітала колишніх дивізійних медсестер Галину Танюк і Стефанію Лабу, які врятували життя не одному українському воякові.

З нагоди славних роковин на адресу Ювілейного комітету надійшли численні привіти від українських церковних, громадських, наукових, жіночих, молодечих організацій і установ, від власників підприємств, від окремих осіб як з Америки, так і з інших країн нашого поселення. Частина з них, ті, які надійшли раніше, ввійшли до гарно виданого „Ювілейного збірника", інші були прочитані на бенкеті. Навіть перелічити всіх їх важко. Це ще раз підтверджує, якою пошаною і авторитетом користуються в народі ті, які виборювали для нього волю і незалежність, які стали переємниками і продовжувачами славних військових традицій Українських Січових Стрільців, нашого героїчного минулого.

ГОЛОВА Крайової управи Братства у ЗСА Д. Ліщинський, склавши привіт, поділився враженнями і думками про Дивізію.

„Хай світла мета, яка вела вас у бій в ті далекі роки, і нині веде вас на нові подвиги у будівництві і зміцненні нашої молодої самостійної держави!" — сказала головний предсідник Українського Народного Союзу Уляна Дячук, звертаючись до ветеранів-дивізійників.

Віктор Крижанівський, Генеральний консул України в Ню Йорку, подякував за ювілейну медалю, якою його нагородили у зв'язку з 50-річчям Дивізії, і закликав тих, хто їде в Україну, розповідати „про ту частину нашої історії, яка ще слабо висвітлена", та побажав усім здоров'я і сили.

З привітами виступили ще Осип Труш — від Об'єднання Вояків Українських Армій, Атанас Кобрин — від Українських Американських Ветеранів, Григорій Полчій — від Католицьких Ветеранів церкви ім. св. Юра, Мирослав Климко — від Товариства колишніх Вояків УПА ім. ген.-хор. Тараса Чупринки, Олександер Білевич — від Об'єднання колишніх Вояків УПА.

Ювілейними медалями до 50-ліття Дивізії „Галичина" були нагороджені також дивізійники Іван Король-пецький та Осип Труш.

З МИСТЕЦЬКОЮ програмою, зустрінутий бурхливими оплесками, виступив відомий уже в ЗСА ансамбль з України „Обереги", який виконав стрілецькі, повстанські та народні пісні „Повіяв вітер степовий", „Налевайте, браття, кришталеві чари", „Кедми прийшла карта", „Подай, дівчино, руку на прощання" та інші. Зачарувала всіх своїм чудовим голосом і майстерною грою на бандурі солістка ансамблю Люба Венглевська, яка виконала стрілецьку пісню „Ой, там при долині" у власному супроводі бандури.

Вперше у цей вечір прозвучала нова пісня „Ми не заснем" на слова поета і журналіста, військового звітодавця I УД УНА Олега Лисяка. Музику до неї написав дивізійник Володимир Мазяр. Пісню виконали дуетом у власному супроводі бандур Л. Венглевська і В. Мазяр. Ще один вірш О. Лисяка „Квітень, 1943" деклямувала Оксана Сновидович-Мазяр. Вона прочитала і власний вірш „Золоті левики", написаний до ювілею і присвячений дивізійникам. А Лідія Хома віддеклямувала вірш Михайла Ситника „Мій батько".

Розвеселив присутніх відомий гуморист Степан Магмет, який майстерно виконав „Дещо навесело".

На закінчення мистецької програми виступив відомий письменник-гуморист з Канади Роман Колісник, якого недавно прийняли у Спілку письменників України. Своїм друзям-дивізійникам Р. Колісник зробив приємну несподіванку — видав до ювілею і привіз на Союзівку нову свою книжку „Найкращі хлопці з Дивізії", збірку гумoресок, фейлетонів, виступів.

Голова Ювілейного комітету Р. Данилюк щиро подякував виконавцям мистецької програми, членам Ювілейного комітету за співпрацю, побратимам, працівникам кухні („тим, які приносили і відносили"), В. Мазяреві, який доклав багато зусиль для організації цього ювілею та за чудове оформлення залі і сцени.

Молитвою, яку провів о. д-р Іван Біланич з церкви Христа Царя у Філядельфії, закінчився бенкет. Але не закінчилися святкування. Дивізійники, гості до пізньої ночі забавлялися на вечорницях. До танків пригравав ансамбль „Обереги".

НАСТУПНОГО дня, у неділю, ветерани Дивізії з прапорами і піснями маршем пішли до місцевої церкви. Коло церкви їх зустрів і поблагословив великий приятель дивізійників о. І. Біланич. Святу Літургію в намірені українського війська відправили отці Е. Шараневич та І. Біланич. Високопатріотичну проповідь виголосив о. І. Біланич. Він згадав, як 48 років тому, у червні 1945-го, відвідав табір коло італійського міста Ріміні, де в той час перебували українські вояки, розповів про приїзд туди Архиєпископа Івана Бучка та про його ролю у врятуванні Дивізії від репатріяції до Совєтського Союзу.

Після Служби Божої була відправлена Панахида за поляглих і померлих вояків Дивізії.

ВІДЇЖДЖАЮЧИ додому, комбатанти при цьому додавали: „До зустрічі у Львові!" Вліті цього року там, де півстоліття тому зформувалася „Галичина", відбудеться з'їзд дивізійників, в якому візьмуть участь побратими з України та інших країн, куди закинула їх лиха доля.

25 років тому, 11-го травня 1969 року, виступаючи в авдиторії української католицької церкви св. свм. Йосафата у Філядельфії на святкуванні срібного ювілею Дивізії, генерал-полковник Павло Шандрук сказав: „Маю надію, що наступні ювілеї Дивізії ми будемо відзначати вже у вільній українській державі!"

Сповнилися віщі слова Головного командира Української Національної Армії!

Роман Юревич

Семінар в УВУ

Після того як учасники семінару відбули з мюнхенського летовища до Києва літаком австрійської компанії „Австрієн Аерлянс", яка спонсорувала переїзд в обидва боки, настав час хоча б в загальному проаналізувати перебіг заходу, яким закінчувався зимовий семестр в Українському Вільному Університеті. До нього довго і ґрунтовно готувався невеликий колектив університету, адже хотілося так організувати працю, щоб користь була якнайбільшою. Тим паче, що проведення семінару — це здійснення одної з точок договору про співробітництво між УВУ і Міністерством Освіти України з 12-го листопада 1992 року. Тому пріоритет відбору кандидатів на короткочасні студії був за Управлінням наукових досліджень Міністерства Освіти. З боку УВУ метою було поєднати традиційне семінарне навчання і практичне ознайомлення з окремими ділянками наукового, культурного і економічного життя Німеччини.

У привітанні ректора УВУ проф. д-ра Петра Гоя він підкреслював, що сам факт семінару є проявом об'єднання зусиль для розбудови України як незалежної держави, свідченням того, що домовлення з Міністерством Освіти має гарні перспективи. Український Вільний Університет і Фундація УВУ в ЗСА, наголосив проф. П. Гой, роблять все для того, щоб якнайповніше допомогти рідній землі, її освітньо-науковим закладам в нелегкий перехідний період.

Напередодні відкриття семінару заступник міністерства освіти України проф. Василь Козоріз, який також прибув у Мюнхен, у розмові з керівництвом і працівниками університету відзначив, що міністерство високо цінить ініціятиву УВУ і сприятиме його розбудові в якісно нових міжнародних відносинах.

У перші дні — низка надзвичайно цікавих доповідей, а серед них пресового референта баварського державного міністерства федеральних і європейських справ Міхаеля Мюнле „Европейська спільнота і зв'язки з пресою", одного з директорів федерального банку Німеччини Г. Р. Юберлякера „Банкова система в Німеччині", спеціяліста міністерства сільського господарства Баварії д-ра Й. Лермера „Сільське господарство Баварії: значення, перспективи і труднощі". Гості з України ґрунтовно знайомилися з діяльністю баварського парляменту, сільських спеціялізованих господарств в околицях Гершінгу (з участю директора Баварської спілки сільських господарів Дітера Ельмана), фірми „Сіменс", однієї з мюнхенських середніх шкіл, Баварської державної бібліотеки. Пам'ятними були відвідини німецького музею, пізнання архітектурних принад Мюнхена і природи мальовничих Альп. Німці присвятили групі з України велику увагу. Це проявилося частинно і в цьому, що парляментарна комісія з культурно-політичних справ, фірма „Зіменс" влаштували обіди.

Учасники семінару прослухали ряд доповідей професорів та працівників УВУ декана філософічного факультету проф. д-ра Григорія Васьковича „Український Вільний Університет: минуле, сучасне, майбутнє", декана факультету права і суспільно-економічних наук проф. д-ра Зиновія Соколюка „Основи самоврядування", д-ра Миколи Шафовала „Основи суспільно-політичної системи Німеччини", головного секретаря УВУ мґра Володимира Леника „Українська діяспора", д-ра Дмитра Злепка „Українознавчі центри в Німеччині" та д-ра Іво Полуляха „Господарсько-економічна система Німеччини".

У переповненій головній викладовій залі УВУ проходила зустріч учасників семінару з мюнхенською українською громадою. За дискусійним столом — проф. Левко Глухівський, завідуючий катедрою електричних машин Львівського Політехнічного Інституту, Володимир Гаврилюк, провідний спеціяліст Управління наукових досліджень Міністерства Освіти України, Галина Козоріз, старший науковий співробітник Інституту проблем моделювання в енергетиці АН України, Микола Білоус, заступник директора програм українського телебачення — 3. Порушувалися в основному питання розвитку науки і освіти в Україні, але не обійшлося без з'ясування актуальних політичних проблем. Ведучий вечора, науковий співробітник УВУ Михайло Присяжний, дав можливість промовляти і іншим проректорові з наукової праці Львівського Університету проф. Миколі Павлуню, заступнику начальника з наукової праці та комерційної діяльности Одеської Державної Морської Академії доцентові Володимирові Голикову, спеціялістові першої категорії Управління міжнародного співробітництва Міністерства Освіти України Євгенові Молчанову, директорові дослідного заводу при Харківському Інституті Радіоелектроніки доцентові Василеві Сидьку, проректорові з наукової роботи Тернопільського Інституту Народного Господарства проф. Іванові Яремчукові та іншим мюнхенським гостям. Після офіційної частини відбулося прийняття, організоване УВУ, під час якого продовжилися дискусії і з'ясування питань.

За словами учасників, користь від семінару буде велика. Результати виявляться вже у недалекому майбутньому саме в Україні, де зараз налагоджується система освіти й науки і при тому враховуються кращі світові аналоги.

Проведення семінару стало можливим завдяки підтримці Фундації УВУ в ЗСА та Товариства Приятелів УВУ в Німеччині. Повертаючись додому, учасники дякували всім організаторам семінару, а особливо науковому співробітникові УВУ д-рові М. Шафовалові та головному секретареві УВУ мґрові Володимирові Лемихові, які доклали найбільше зусиль для того, щоб двотижнева праця в Німеччині була успішною. Окрім навчання, гості встановлять ділові зв'язки з економічними, науковими, освітніми та громадсько-політичними чинниками Німеччини та української спільноти.

М. П.

ВІДОМА АМЕРИКАНСЬКА акторка і співачка вірменського походження Шер сказала в Лондоні, що ситуація у Вірменії є жахлива. Люди не мають найбільш конечного — води та електрики і зовсім втратили надію. Шер закликала ЗСА і Англію застосувати пресію на Туреччину, щоби відкрила дорогу для гуманітарної допомоги.

НА ОСНОВІ ВЗАЄМНОЇ ВИГОДИ

Частина групи фармерів, які поїхали в Україну. Промовляє на пресовій конференції віцепрезидент фірми „Транс Кемікал" Я. Каплан.

(Світлив Брендон Кларк)

Недавно 98 американських фармерів та спеціялістів сільського господарства виїхали в Україну, щоб приступити до втілення у життя обопільної угоди, яка отримала назву „Український фармер 93". Її підписання попередили довгі переговори. Американські бизнесмени зважували всі „за" та „проти", уважно вивчали ситуацію в Україні, радилися, співставляли статистичні показники. Таку скрупулятність можна зрозуміти, адже йдеться про багатомільйонову програму.

Із свого боку українські партнери американських підприємців перевіряли теж не сиділи, склавши руки: вони ретельно готувалися до укладання угоди, різні варіянти майбутнього документу, щоб часом не допустити помилки, або якогось прорахунку.

І ось у березні цього року учасники переговорів, подолавши на своєму шляху усі перешкоди, підписали американо-українську угоду, розраховану на чотири роки. У відповідності до цього документу передбачається, що вже весною в Україні з допомогою американських спеціялістів сільського господарства буде засіяно кукурудзою площу у 200,000 гектарів, оброблено ці посіви та зібрано врожай. На виконання вказаних вище робіт та придбання насіння кукурудзи, добрив, сівалок, комбайнів та іншої техніки, впровадження передової технології, навчання українських фармерів американські кампанії асиґнують 70 міл. дол. Фінансування здійснюватиме Нюйоркський Сітібанк, гарантуватиме угоду американський Екзімбанк.

За звичаєм, який притаманний багатьом народам, люди, перед тим, як відправитися у далеку дорогу, присідають на хвилинку, аби ще раз все обміркувати. Щось подібне сталося і у Чикаго. У день свого від'їзду в Україну американські фармери та представники кампаній і фірм, запросили журналістів на пресконференцію, щоб поділитися своїми плянами, розповісти про деталі акції „Український фармер 93".

Обмеженість газетної площі не дає мені можливости докладно переказати зміст усіх виступів і тому доведеться обмежитись їх коротким викладом. Найперше варто було б розповісти читачам газети про те, що сказав фармер з Міссурі Марк Пенн. Послухайте уривок з його виступу:

— Ми, американські трудівники сільського господарства, навчилися вирощувати високі врожаї, завдяки чому забезпечуємо продуктами харчування не тільки потреби ЗСА, але маємо можливість продавати певну їх кількість в інші країни. Цим не обмежуються наші здібності. Пробачте за нескромність. Окрім того слід додати, що фармери, як це доведено життям, є найкращими дипломатами. Так, так, я не перебільшую, адже те, що ми робимо, спрямовано у першу черґу на зміцнення добрих відносин між народами, зокрема між ЗСА та Україною.

Ці слова учасники пресконференції зустріли довгими оплесками. Вони є свідченням того, що журналісти однієї думки з американськими фармерами, підтримують їх добрі справи.

Цілком слушно зауважили виступаючі, що протягом багатьох десятиліть Україна вважалася хлібним кошиком колишнього Совєтського Союзу. Годуючи майже усю країну, вона у той же час отримувала для свого розвитку крихти, що, звісно, привело до занепаду сільського господарства. Тепер доводиться молодій державі докладати чималих зусиль для того, щоб піднести на ноги село, озброїти хліборобів сучасною технікою.

Кампанія „Транс Кемікал" є однією з провідних у здійсненні операції „Український фармер 93". Про її участь у цій справі докладно розповів віцепрезидент Ян Каплан. Він сказав:

„Наші спеціялісти плідно попрацювали над тим, щоб спільна з українськими колегами акція була якомога кориснішою для кожної із сторін. Крім вирішення виробничих завдань, сподіваємося довести, що бизнес фермерів є універсальним, тобто може бути широко впроваджений у будь-якій країні".

До мікрофону підходить старший віцепрезидент групи Докікейс Вікторія Рикі. Вона розповіла про те, що економічні зв'язки її фірми з Україною були встановлені ще у 1907 році і плідно тривали аж до 1922 року. Не з вини американської сторони обірвалися так добре налагоджені взаємні стосунки. І тільки тепер, коли Україна виборола незалежність, будує нове життя, відома американська фірма поновлює контакти з українським сільськогосподарським виробничим об'єднанням, якому постачатиме сучасну техніку і навчатиме фармерів як нею користуватися.

Оцінюючи значення укладеної угоди, член Департаменту сільськогосподарського Департаменту ЗСА Жоел Берґ у своєму виступі підкреслив, що угода, про яку йде мова, буде служити важливим моделем для багатьох майбутніх спільних бизнесів.

Зі словом до фермерів, агрономів та інших спеціялістів сільського господарства звернувся консул України у Чикаґо Анатолій Олійник.

— Політична стабільність, великий промисловий, сільськогосподарський та науковий потенціял нашої країни, — сказав А. Олійник, — відповідне законодавство, спрямоване на захист іноземних інвесторів — все це заохочує бизнесменів до встановлення ділових контактів з Україні. Я радий був особисто познайомитися із спеціялістами сільського господарства Америки, які за кілька годин вилетять в Україну з добрими намірами. Хочу побажати їм великого успіху, успішного здійснення наміченою угодою програму робіт. Я впевнений в тому, що передова американська техніка у поєднанні з родючістю українських земель принесуть бажані результати як для ЗСА, так і для України.

Закінчилась пресконференція і усі її учасники направилися до церкви свв. Володимира і Ольги, де відбулася Служба Божа.

Отже, покладено початок добрій справі, яка сама себе хвалить.

Фестиваль в Ню Йорку обіцяє різноманітну мистецьку програму

Ню Йорк. — Український Фестиваль церкви св. Юра в Ню Йорку відбудеться 21—23-го травня. XVII фестиваль на 7-ій вулиці біля величавої церкви св. Юра буде виявом багатої української культури, мистецтва і кулінарних смакощів. Тисячі відвідувачів матимуть змогу побачити наші рідні здобутки, купити вироби і найновіші картини мистців з України.

Особливо атрактивною буде багата мистецька програма, яку гості зможуть оглядати три дні. Програма включає такі мистецькі сили з України, Канади, Америки: „Сизокрилі", кер. Рома Прийма-Богачевська, балетна школа Р. Прийми-Богачевської (Ню Йорк — Ірвінґтон), танцюристи академії св. Юра під проводом Дарії і Олі Ґензів, вокальний гурток „Промінь" Б. Волянської, „Верховинці", кер. О. і Д. Ґензи, а також ансамблі „Барвінок", „Фата моргана", „Обереги", гурт „Черес" з України, солісти Михайло і Оля Стащишини.

З Канади виступає відомий вокальний гурток „Черемшина". Сольоспіви виповнюють програму виступами Лариси Маґун-Гурин, Олени Геймур, Ані Бачинської, Романа Цимбали, акомп. Марія Цимбала і Славко Косів.

У неділю о 1-ій год. хор „Думка" окремим виступом у церкві св. Юра збагатить програму своїм знаменитим хоровим співом.

Провадять триденними програмами Роман Василик і Уляна К..иш, а загальним керівником є Едвард Камінський.

Український Фестиваль в Ню Йорку — традиційна зустріч українців з усіх сторін Америки — чекає на вас зі своєю гостинністю і розваговою програмою.

БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І КНИЖКИ — НЕ БУДЕ Й УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ!

Зустріч з амбасадором України

В теперішній час всяка форма допомоги Україні безсумнівно являється найважливішим завданням нашої діяспори. Усвідомлення такого факту — це, сказати б, щойно перша частина рівняння; його здійснення якнайкориснішими засобами вимагає особливої розважливости, коли брати до уваги невідкладні пріоритети за їхнім раціональним порядком.

З тією метою в українській громаді Йонкерсу заснувалося Товариство Координації Допомоги Потребам України (ТКДПУ), яке поставило собі за „число один" під сучасну пору справу репрезентації українського Уряду за кордоном. Відомо, що в Америці й Канаді діє Фундація Підтримки Дипломатичних Представництв України ТКДПУ вирішило повести акцію в тому напрямі. До зустрічі, яка відбулася 25-го квітня в Йонкерсі, запрошено амбасадора України д-ра Олега Білоруса з дружиною Ларисою. Біля 300 громадян Йонкерсу та околиці взяло участь та ентузіястично вітало почесних гостей.

Комітет приклав багато праці для влаштування зустрічі в приміщенні залі СУМА, яка справді унівчалася великим успіхом. Серед запрошених представників місцевої влади був голова повіту Вестчестер Андрю О'Рорк, повітовий законодавець Даніел Томас, конґресменка Аніта Лові, посадник міста Йонкерсу Теренс Залєскі та інші. Голова комітету Петро Кулинич вітав при вході амбасадора і його дружину хлібом і сіллю за старим українським звичаєм. Зі зворушенням висловив вдячність, що громада Йонкерсу мала шану гостити в своїх порогах д-ра Білоруса, за якого почином український прапор знайшов належне йому місце в столиці Америки.

З черги П. Кулинич передав ведення тієї небуденної зустрічі в руки заслуженого діяча української громади пор. Лева Футали, який, привітавши всіх присутніх, попросив д-ра Романа Козіцького представити отців духовних та членів місцевої американської адміністрації.

У своєму слові д-р Білорус впевнив всіх про свої і своєї держави приязні почування та намагання встановити тісну співпрацю між обома народами. Українців Америки назвав братами-земляками, синами однієї і тої самої батьківщини, тому й спільно причетними до її будучности.

Відтак промовляв А. О'Рорк, вітаючи д-ра Білоруса на терені повіту, в якому українська громада проявляє себе як сильна етнічна група з багатьма позитивними прикметами. У признання видатної праці амбасадора, А. О'Рорк вручив йому медалю враз з проклямацією за визначну службу. Повітовий законодавець Томас, а дальше посадник Йонкерсу Залєскі своїми словами прилучилися до відзначення важливої ролі, яку відограє д-р Білорус в Америці.

Незвичайно приязно промовляли конґресменка А. Лові, яка недавно повернулася з поїздки в Україну з групою вашінґтонських конґресменів під проводом Ричарда Ґепгарда. Вони всі зустрілися з Президентом Кравчуком та прем'єр-міністром Кучмою, обговорюючи державні справи. Зокрема важливо було їм познайомитися теж з людьми України. А. Лові намагається в Конґресі встановити норми для ширшого розвитку економічних взаємовідносин з Україною.

Зустріч та бенкет тривали майже три години. У розваговій частині виступив жіночий ансамбль Осередку СУМ „Світанок" під мистецьким керівництвом Дарії Горбачевської, танцювальний ансамбль Осередку СУМ „Чайка" з мистецьким керівником Орестом Русинком, а дальше гості заслухали декламації Олі Шкафаровської-Рудик та сольоспіву баритона Ярослава Гнатюка при фортепіяновому супроводі Світлани Гнатюк.

При нагоді тієї зустрічі учасники великодушно відозвалися на заклик Товариства Координації Допомоги Потребам України і прелімінарні підсумки збірки на Фундацію Підтримки Представництв України виказали суму 26,000 дол.

О. Руденська

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ!